

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 14C/639/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7915216424
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Bičová
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2022:7915216424.15

Uznesenie

Okresný súd Trebišov v právnej veci žalobcu: P. U., O.. XX.XX.XXXX V. Š. XX/XX, O. Ž., zast. JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o zdržanie sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, o sťažnosti žalovanej voči uzneseniu Okresného súdu Trebišov sp. zn. 14C/639/22015-222 zo dňa 14.06.2022, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Trebišov sp. zn. 14C/639/2015-222 zo dňa 14.06.2022, ako nedôvodnú z a m i e t a .

II. P r i z n á v a žalobcovi trovy sťažnostného konania proti uzneseniu Okresného súdu Trebišov sp. zn. 14C/639/2015-222 zo dňa 14.06.2022 voči žalovanému v rozsahu 100 % a žalovanému ukladá povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy sťažnostného konania vo výške 44,82 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Igora Šafranka, a to v lehote do 15 dní od doručenia tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Uznesením Okresného súdu Trebišov sp. zn. 14C/639/22015-222 zo dňa 14.06.2022 súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy prvoinštančného a odvolacieho konania spolu vo výške 851,36 Eur pozostávajúce z trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalobcu L. C. Š. Č.. C.: F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, X.: XXXXX, a to v lehote do 15 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia. Uznesenie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom.

2. Žalovaný podal proti uzneseniu sp. zn. 14C/639/22015-222 zo dňa 14.06.2022 včas sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že samotné trovy právneho zastúpenia žalobcu sú neprimerane vysoké. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4M Cdo 21/2009 zo dňa 25.02.2010, v ktorom sa konštatuje, že „súd rozhodujúci o trovách je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom konania v spore. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje medze. Je preto potrebné rozlišovať medzi právom účastníka na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Trovy konania potrebné na účelné vynaloženie alebo na ochranu práv sa však nemôžu posudzovať ako celok, aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože každý úkon alebo každé plnenie trov treba posudzovať samostatne.“ Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 7Co/347/2015 zo dňa 31.03.2016, podľa ktorého: „Neprimeranosťou nemožno rozumieť iba zjavný nepomer medzi výškou uplatnenej drobnej pohľadávky a výškou trov konania, ale vôbec aj vznik trov konania, ktorých vznik vo vzťahu k jednoduchosti sporu je ako taký neprimeraný“. Žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 21. mája 2014, sp. zn.: I. ÚS 759/2013-20 v ktorom konštatoval, že „ustanovenie § 150 ods. 2 OSP je ustanovením s tzv. relatívne neurčitou hypotézou ponechávajúcou na zvážení súdu, či trovy konania sú voči uplatnenej pohľadávke neprimerané, resp. čo vôbec pod neprimeranosťou treba rozumieť. Ide teda o také ustanovenia, ktoré dáva relatívne široké medze pre sudcovské uváženie,

resp. sudcovský zmysel pre spravodlivosť.“ Vyzdvihuje tú skutočnosť, že práve účelnosť vynaložených nákladov je podmienkou ich priznania. Súdu prináleží hodnotiť ako kritérium pre ich priznanie účelnosť, resp. nevyhnutnosť v spojitosti s uplatňovaním práv a obranou strany sporu. Táto otázka je predmetom úvahy súdu, ktorá musí byť vždy dostatočným spôsobom odôvodnená. Žalovaný má za to, že tunajší súd Uznesením bez potrebného odôvodnenia žalobcovi priznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania spolu vo výške 851,36 Eur, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, pričom tunajší súd sa pri jeho vyčíslení žiadnym spôsobom v odôvodnení predmetného Uznesenia nevysporiadal s otázkou účelnosti ich vynaloženia. Žalovaný má v kontexte vyššie uvedeného zároveň za to, že trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v takýchto právnych a skutkovo nenáročných veciach nemožno považovať za trovy nevyhnutne vynaložené na riadne bránenie práva na súde. V takomto prípade zastupovanie advokátom nezodpovedá účelu, ktorý sleduje procesné právo inštitútom zastupovania advokátom v súdnom konaní. Žalobca sa síce mohol dať zastupovať v civilnom konaní advokátom, avšak trovy s tým spojené nemožno považovať za trovy účelné. Navrhuje preto zrušiť napadnuté uznesenie.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k sťažnosti zo dňa 05.07.2022 uviedol, že argumentácia žalovaného je paradoxne argumentáciou, ktorá v skutočnosti, svojim obsahom potvrdzuje správnosť vydaného uznesenia. Čo sa týka výšky trov konania, tak dôležitou skutočnosťou ich posúdenia je tá skutočnosť, že v podstatnom rozsahu si ich spôsobil samotný žalovaný, ktorý, použijúc pojem trestného práva, ako špeciálnu recidívu, používa bez akejkoľvek sebareflexie neúčelnú obranu proti žalobám spotrebiteľov o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určovanie neprijateľnosti zmluvných podmienok, pričom v každej veci, ako to vyplýva z verejne dostupných informácií, sa proti rozsudkom súdov prvej inštancie neúspešne odvoláva a k tomu treba pre úplnosť dodať, že aj po právoplatnom skončení veci sa spotrebiteľ musí domáhať vymoženia prisúdených súm cestou súdnej exekúcie. Pritom žalovaný si musí byť vedomý toho, že súdy nemajú dôvod odkláňať sa od ustálenej jednotnej judikatúry. Pokiaľ žalovaný cituje časť uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4MCdo/21/2009, z 25.2.2020 (ďalej len Uznesenie NS), tak tento citát, v kontexte s obsahom a predmetom veci posudzovanej predmetným Uznesením NS, použitý žalovaným, svedčí v prospech žalobcu a nie v prospech žalovaného. Z Uznesenia NS str. 4, odsek tretí zhora vyberá: „Dovolať súd námietku generálneho prokurátora Slovenskej republiky, že oba nižšie súdy v dôvodoch svojho rozhodnutia nezdôvodnili, prečo sa nezaoberali žiadosťou žalobcu o použitie § 150 O.s.p. považoval za nedôvodnú. Z obsahu rozhodnutia súdu prvého stupňa jednoznačne vyplýva, že rozhodol podľa zásady úspechu v sporovom konaní podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Rozhodnutie súdu je v tejto časti v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 167 ods. 2 O.s.p.). Súd nie je viazaný návrhom účastníkov konania o spôsobe, akým má o náhrade trov konania rozhodnúť.“ Uznesením NS nebola vytykaná odvolaciemu súdu ani jedna zo sťažnostných námietok žalovaného, ale to, že súdy nižšieho stupňa vychádzali z nesprávneho výpočtového základu za rok 2004 a že pri zmene právneho zástupcu počas konania bola priznaná duplicitne odmena za prevzatie a prípravu právneho zastúpenia. Ďalej konštatuje, že už vôbec nepodporuje sťažnosť žalovaného uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/347/2015, z 31.3.2016 (ďalej len Uznesenie KS), v ktorom bola riešená jedna z množstva formulárových žalôb dopravného podniku proti spotrebiteľovi, s tarifnou hodnotou 99,- Sk. Toto Uznesenie KS by bolo použiteľné, ale v prípadoch, v ktorých podáva žalovaný formulárové žaloby proti spotrebiteľom, ako sa to v nedávnej minulosti dialo v tisícových sériách na jednotlivých súdoch naprieč celej SR, keď žalovaný bol ako žalobca zastúpený advokátom rovnako, ako je žalovaný zastúpený advokátom aj v tomto konaní. Za nenáležitý ďalej považuje aj odkaz žalovaného na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 759/2013, z 21.5.2014, v ktorom predmetom konania bola suma 27,66 eura. Náhrada trov konania bola uplatnená vo výške 72,69 eura, pričom došlo k dobrovoľnému plneniu počas konania. V teraz súdnej veci bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa použitia inštitútu zrážok zo mzdy, čím mu bolo zabránené, aby sa na úkor žalobcu obohatil o sumu 1 532,- eur, keď mu žalovaný poskytol úver vo výške 436,- eur, a aj keď ide o úver bezúročný a bez poplatkov (neplatné úroky, neplatný administratívny poplatok, chýbajúce obligatórne náležitosti zmluvy), požadoval od žalobcu zaplatiť až 1 968,- eur. Navyše žalovaný bol neúspešný aj vo veci určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, aj keď ho žalobca zvýhodnil tým, že si uplatnil náhradu trov konania len v jednej veci a nie v spojených veciach. K sťažnostným námietkam žalovaného poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.9.2015, sp. zn. 4MCdo/16/2014, z 29.9.2015, ktorý skúmanie účelnosti náhrady trov konania zhodnotil nasledovne: „Pojem „účelný“ je nevyhnuté chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním, pred nadbytočnými či nadmernými nákladmi (napr. opakované uplatnenie náhrady za prevzatie a prípravu zastupovania, nepotrebné konzultácie s klientom atď.). Vzhľadom na ústavne zaručené právo na právnu pomoc nie je možné prostredníctvom uvedeného termínu (neúčelne vynaložené náklady konania) vymedziť kategóriu subjektov, ktorá by tak z hľadiska právneho zastúpenia

mala odlišné postavenie, a tak jej de facto právo na zastúpenie advokátom v konaní upierať a z hľadiska ostatných účastníkov ju diskriminovať. Účastníka nie je možné sankcionovať tým, že mu nebude priznaná náhrada nákladov zodpovedajúca výške odmeny advokáta s tým, že sa mohol v konaní brániť sám. Poukázal aj na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 56/05, z 22.6.2005, podľa ktorého: „Pritom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu bez zreteľa na jeho postavenie v konaní, neutrpel materiálnu ujmu v dôsledku platenia trov konania, za predpokladu, že taký účastník konania bol úspešný s uplatnením svojho procesného stanoviska a dosiahol, že sa návrh alebo žaloba proti nemu právoplatne zamietli alebo dosiahol procesný úspech iným zákonom dovoleným spôsobom. Platenie trov konania však až na zákonom ustanovené výnimky [napríklad podľa § 146 ods. 1 písm. a), § 150 OSP] je pre účastníka konania zákonom uznaným dôvodom na to, aby zaplatené trovy po skončení konania v jeho prospech, ktorý sa posudzuje výlučne procesnoprávne (v posudzovanej veci je to zamietnutie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia), mal nahradené podľa všeobecného procesného princípu ovládajúceho náhradu trov konania v § 142 ods. 1 OSP, ktorým je princíp zodpovednosti za výsledok konania (princíp úspešnosti). Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka uplatnila v spore s konateľmi podaním prvého návrhu na nariadenie predbežného opatrenia základné právo na súdnu ochranu v rozsahu dočasnej ochrany. S týmto návrhom neuspela. V tomto konaní podľa II. časti Občianskeho súdneho poriadku protistojaci úspešní účastníci zaplatili pri realizovaní jej základného práva na súdnu ochranu trovy konania, ktorých náhradu uplatnili v súlade s § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 OSP. Ústavný súd preto považoval rozhodnutia všeobecných súdov (okresného súdu a krajského súdu), ktorým bola priznaná náhrada trov konania o vydania predbežného opatrenia, za ústavne súladné a uzavrel, že napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 11 Cb 1/2004-186 z 24. júna 2004 a uznesením krajského súdu č. k. 13 Co 225/04-205 z 24. augusta 2004 nebolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ Nakoľko sa s rovnakými sťažnostnými dôvodmi žalovaného súdy opakovane vypořádali tak, že ich neakceptovali a sťažnosti žalovaného zamietli, nenachádza žalobca dôvody na odklon od tejto ustálenej aplikačnej praxe súdov. Z množstva rozhodnutí poukázal napr. na uznesenie OS Trebišov, sp. zn. 15Csp/325/2017, z 11.5.2020; uznesenie Okresného súdu Humenné, sp. zn. 21Csp/7/2017, z 21.6.2022; uznesenie OS Prešov, sp. zn. 7Csp/177/2020, zo 14.1.2022; uznesenie OS Vranov nad Topľou, sp. zn. 9C/308/2012, z 31.5.2022; uznesenie OS Poprad, sp. zn. 15Csp/41/2017, z 21.1.2022; uznesenie OS Svidník, sp. zn. 2Csp/57/2019, z 21.6.2021; uznesenie OS Stará Ľubovňa, sp. zn. 2C/160/2016, z 29.6.2022; uznesenie OS Bardejov, sp. zn. 3Csp/89/2016, z 23.11.2021; uznesenie OS Kežmarok, sp. zn. 15Csp/41/2017, z 21.1.2022.

Navrhuje preto sťažnosť žalovaného zamietnuť a priznať mu náhradu sťažnostných trov v plnom rozsahu. Sťažnostné trovy pozostávajú:

- z trov právneho zastúpenia, z hodnoty 851,36 eura, čo predstavuje podľa vyhl. 655/2004 Z. z. (ďalej len AT), za jeden úkon právnej služby odmenu 51,45 eura a 11,63 eura paušál; za polovičný úkon podľa § 13a ods. 2 AT odmenu 25,72 eura a 11,63 eura paušál a pri vykonanom úkone:

- vyjadrenie z 5.7.2022 k sťažnosti žalovaného 25,72 eura
(§ 13a ods. 2 písm. b/ AT)
paušál 11,63 eura
Odmena spolu (bez DPH): 37,35 eura
DPH 20 % 7,47 eura
Odmena spolu (aj s DPH)..... 44,82 eura

4. Podľa § 239 ods. 1 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť.

5. Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

6. Podľa § 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

7. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

8. Podľa § 250 ods. 2 CSP, ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení, v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

9. Žalovaný vo svojej sťažnosti namietal účelnosť a primeranosť vynaložených trov právneho zastúpenia. V zmysle platnej judikatúry účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Zmyslom a účelom inštitútu náhrady trov konania pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnému účastníkovi náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí stanoviť zákon, tieto sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom stanovených podmienok a skôr reštriktívne (porov. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci II. ÚS 31/04). Zásada účelnosti trov potrebných na uplatnenie alebo bránenie práva je vyvoditeľná zo všeobecných zásad efektivity a spravodlivosti civilného sporového konania ako celku a z ústavnoprávneho princípu proporcionality, chrániaceho primeranosť ako hodnotu právneho štátu. Primeranosť súvisí s rozumnosťou v práve, ktorá je chápaná ako vyhládanie praktickej rovnováhy v rámci aplikácie práva. Účelnosť trov znamená ich nevyhnutnosť alebo právna možnosť vynaloženia trov spojených s uplatňovaním ústavne zaručeného práva na právnu pomoc. Nevyhnutné sú tie trovy, ktoré sa musia vynaložiť na procesné úkony nariadené súdom, potrebné na zaujatie procesného stanoviska k žalobe, k meritórnemu vyjadreniu účastníka konania, k vykonanému dôkazu, na použitie opravných prostriedkov, na zaplatenie súdnych poplatkov, na hotové výdavky a podobne, a napokon aj trovy právneho zástupcu (advokáta). Zloženie odmeny advokáta v danom prípade reflektuje vecnú náročnosť sporu, počet vykonaných úkonov vo veci, časovú náročnosť a účelnosť vymáhania práva alebo bránenia nároku. Súd uvádza, že zákon neobsahuje legálnu definíciu pojmu „neprimeraný“; pri posudzovaní primeranosti vyčíslených trov je však potrebné zohľadniť viacero kritérií, ako dôvod podania žaloby, počet relevantných úkonov vykonaných v priebehu konania, postoj strany a okolnosti poskytovania právnej pomoci. To znamená, že aj pri drobných sporoch, pri ktorých by nemali trovy prevyšovať hodnotu uplatnenej pohľadávky, nemožno bez ďalšieho uzavrieť, že tieto sú neprimerané, aj keď ich výška presahuje hodnotu sporu. V danom konaní nemožno v žiadnom prípade hovoriť o neprimeranosti uplatnených trov, tieto boli vyčíslené za skutočne nevyhnutné úkony, potrebné pre úspešné uplatnenie práva. Z uvedených dôvodov súd považuje priznanú výšku trov konania za primeranú k uplatnenej pohľadávke, resp. predmetu sporu.

10. Súd opätovne preskúmal účelnosť každého úkonu právnej služby samostatne, pričom dospel k záveru, že všetky priznané úkony právnej služby boli účelne vynaložené na ochranu práva žalobcu, o čom svedčí aj konečné rozhodnutie (rozsudok a tiež dopĺňací rozsudok), v ktorom mal žalobca plný úspech. Navyše ide o úkony právnej služby, za ktoré v zmysle vyhlášky patrí právnenému zástupcovi úspešnej strany sporu odmena, režijný paušál. Obsahovo sa jedná nielen o prevzatie právneho zastúpenia a podanie žaloby a tiež návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ale aj podanie vyjadrení o zastupovaní na pojednávaní, na ktoré má právny zástupca žalobcu nárok.

11. Zároveň je nedôvodný odkaz žalovaného na ust. § 264 CSP, pretože odsek 2 uvedeného ustanovenia nehovorí o výške trov konania v zjavnom nepomere k predmetu sporu, ale nákladov na vypracovanie znaleckého posudku v zjavnom nepomere k predmetu sporu na určenie hodnoty nárokov alebo hodnoty, ktorá má byť základom na výpočet súdneho poplatku.

12. Súd sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že sa jedná o právnu a skutkovo nenáročnú vec. V danom prípade išlo o uloženie povinnosti zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, a tiež určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok uvedených v Dohode a súd má zato, že priemerný spotrebiteľ bez poznania právnej úpravy, nemá potrebné vedomosti na to, aby mohol podať kvalifikovaný návrh na uplatnenie si primeraného finančného zadosťučinenia a zároveň skutkové tvrdenia strán boli sporné. Zastúpenie advokátom v predmetnej spotrebiteľskej veci bolo účelné, spotrebiteľ ako každá iná strana v spore má právo na právnu pomoc v konaní pred súdom a teda aj právo na zastúpenie advokátom; preto aj priznané trovy právneho zastúpenia nemožno považovať za neúčelné.

13. Z dôvodov zhora uvedených preto Okresný súd Trebišov podľa § 250 ods. 1 CSP sťažnosť žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Trebišov sp. zn. 14C/639/22015-222 zo dňa 14.06.2022 ako nedôvodnú, zamietol.

14. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo

15. O trovách konania v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti žalovaného súd rozhodol v zmysle § 255 CSP v ktorom sa ako kritérium priznania náhrady trov konania premieta zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) a to tak, že neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi konania preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré tento vynaložil v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva.

16. Je nepochybné, že v súvislosti s podaním sťažnosti proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom mohli vzniknúť stranám sporu ďalšie trovy konania. Súd prvej inštancie bol preto povinný rozhodnúť aj o nároku a o výške trov sťažnostného konania s tým, že proti jeho rozhodnutiu už nebude prípustný žiadny opravný prostriedok, nakoľko to zákon nepripúšťa. O nároku na náhradu trov sťažnostného konania rozhodol súd v súlade s článkom 4 ods. 2 základných zásad CSP, a preto konštatuje, že ak sudca rozhoduje o sťažnosti proti uzneseniu súdneho úradníka podľa § 262 ods. 2 CSP, rozhodne v tomto rozhodnutí zároveň aj o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti (viď. uznesenie KS Žilina sp. zn. 6Co/102/2018 z 31.05.2018). Nakoľko žalobca bol v sťažnostnom konaní úspešný (súd sťažnosť žalovaného zamietol), súd v zmysle § 255 ods. 2 CSP rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov sťažnostného konania v celom rozsahu. Tieto trovy pozostávajú z odmeny za 1 úkon právnej služby vo výške 1 x 25,72 Eur (podanie vyjadrenia k sťažnosti zo dňa 05.07.2022) v zmysle § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) - t. j. odmena za polovičný úkon, režijného paušálu vo výške 1 x 11,63 Eur v zmysle § 16 ods. 3 cit. vyhlášky a 20 % DPH zo sumy 37,35 Eur, t. j. vo výške 7,47 Eur, nakoľko právny zástupca žalobcu je platcom DPH, t. j. spolu 44,82 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.